

Anthony Horowitz (n. 5 aprilie 1955) este un scriitor și scenarist englez, autorul mai multor serii de succes vândute în milioane de exemplare, dintre care amintim: *Alex Rider*, *The Gatekeepers*, *Diamond Brothers*, *Hawthorne and Horowitz* (din care face parte cartea *Cuvântul e crimă*, publicată la editura Paladin), romane grafice, cărți pentru copii și adolescenți, dar și pentru adulți. A fost ales să scrie trei cărți din seria *James Bond*, folosind material nepublicat de către creatorul faimosului spion, Ian Fleming. La acestea se adaugă două romane din seria *Sherlock Holmes*, precum și scenariul pentru *Poirot*, scris pe baza eroului Agathe Christie și șase episoade din serialul TV *Midsomer Murders*.

Pentru serviciile aduse în domeniul literaturii a fost decorat cu ordinele OBE (în 2014) și CBE (în 2022). Este, de asemenea, câștigător a numeroase premii atât pentru activitatea literară, cât și pentru cea de scenarist. Dintre acestea amintim: Edgar Allan Poe Award pentru Best Television Episode (*Magpie Murders*, în curs de publicare la editura Paladin), Hampshire Book, Lancashire Book of the Year, California Young Reader Medal (pentru *Stormbreaker*, în curs de publicare la editura Paladin).

Încă de la vârsta de zece ani a știut că își dorește să fie scriitor pentru că adora să spună povești și să citească și, după cum mărturisește: „pentru că nu eram bun la nimic altceva“.

ANTHONY HOROWITZ

STORMBREAKER

Traducere din limba engleză
de Liviu Szöke

Glasuri de înmormântare	7
Raiul mașinilor	16
Royal & General	27
„Așadar, ce zici?“	36
Zero-zero-nimic	50
Nu suntem jucării	62
Physalia physalis	73
Căutând-o cu lumânarea	84
Oaspeți nocturni	93
Moarte în iarba înaltă	107
Mina Dozmary	117
Dincolo de ușă	131
Bătăușul de la școală	142
Apă adâncă	151
Ora 11	160
Ora 12	166
Yassen	176

Glasuri de înmormântare

Când auzi soneria de la ușa sunând la ora 3 dimineața, veștile nu sunt niciodată bune.

Pe Alex Rider îl trezi primul țârâit. Deschise ochii, însă o clipă rămase complet nemișcat în pat, întins pe spate, cu capul pe pernă. Auzi cum se deschide ușa unui dormitor și scârțâitul lemnului când cineva coborî la parter. Soneria răsună a doua oară și atunci se uită la ceasul luminos de lângă el. Ora 3.02. Desluși zornăitul lanțului de la ușa din față când cineva trase de el.

Coborî din pat și, desculț, merse la fereastra deschisă, pășind apăsător pe mochetă. Lumina lunii i se revărsa pe piept și pe umeri. Alex avea paisprezece ani și era deja bine clădit, cu un corp de atlet. Părul, tuns scurt cu excepția a două şuvițe dese ce-i atârnavă pe frunte, era blond. Avea ochi căprui și serioși. Rămase tăcut un moment, ascuns pe jumătate în umbră, și privi afară. În fața casei era oprită o mașină de poliție. De la etajul al doilea al casei, băiatul vedea numărul negru de identificare de pe acoperișul autovehiculului și chipiurile celor doi bărbați din fața ușii. Lumina de pe verandă se aprinse și, în același timp, se deschise și ușa.

— Doamna Rider?

— Nu. Sunt menajera. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Aceasta este casa domnului Ian Rider?

— Da.

— Mă întreb dacă am putea intra...

Iar Alex înțelese. Înțelese după felul în care polițiștii stăteau acolo, stânjeniți și posomorâți. Dar și după tonul pe care vorbeau. Glasuri de înmormântare... așa avea să le descrie mai târziu. Genul de voci pe care oamenii le folosesc atunci când vin să-ți spună că ți-a murit cineva apropiat.

Merse la ușă și o deschise. Îi auzea pe cei doi polițiști care vorbeau în hol, însă doar unele cuvinte ajungeau până la el.

— ...un accident de mașină... chemat ambulanța... terapie intensivă... ce-ar fi putut face cineva... ne pare foarte rău.

Abia după câteva ore, pe când stătea în bucătărie și urmărea cum lumina cenușie a dimineții se scurgea încetitor pe străzile din vestul Londrei, Alex reuși să înțeleagă ce se întâmplase. Unchiul lui – Ian Rider – murise. În timp ce venea spre casă, mașina îi fusese lovită de un camion la giratoriul de pe Old Street și decedase aproape instantaneu. Poliția spusese că nu purtase centură. Altminteri, poate că ar fi avut o șansă.

Băiatul se gândi la cel care îi fusese singura rudă de când se știa. Nu-și cunoscuse niciodată părinții. Murisese într-un accident, de data asta unul de avion, la câteva săptămâni după ce se născuse. Îl crescuse fratele tatălui său (niciodată „unchi“ – Ian Rider urâse mereu cuvântul) și-și petrecuse cea mai mare parte a celor paisprezece ani în aceeași casă terasată din Chelsea, Londra, între

King's Road și fluviu. Abia acum își dădea Alex seama cât de puține știa despre el.

Fusese bancher. Lumea spunea că Alex îi semăna destul de mult. Ian Rider era mereu plecat în călătorii. Un bărbat tăcut, retras, căruia îi plăceau vinul, muzica clasică și cărțile. Care nu părea să aibă vreo iubită... de fapt, nu avusese deloc prieteni. Mereu se menținuse în formă, nu fumase niciodată și avusese o garderobă costisitoare. Dar tot nu era suficient. Nu asta era imaginea completă a unei vieți. Era doar o schiță trasată din câteva tușe.

— Alex, ești bine?

O tânără intrase în cameră. Se apropia de treizeci de ani, avea păr roșcat dezordonat și chip rotund, băiețesc. Jack Starbright era americană. În urmă cu șapte ani, venise în Londra pentru studii, închiriasse o cameră în casă – în schimbul unor treburi casnice simple și a unor îndatoriri de babysitting – și rămăsese ca să se ocupe de gospodărie, devenind și una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Alex. Băiatul se întreba uneori de la ce venea prescurtarea Jack. De la Jackie? Jacqueline? Niciunul dintre nume nu i se potrivea și, deși o întrebase la un moment dat, ea nu-i spusese niciodată.

Alex încuviință din cap.

— Ce crezi că va urma? întrebă el.

— La ce te referi?

— La casă. La mine. La tine.

— Nu știu, răspunse tânăra și ridică din umeri. Bănuiesc că Ian și-o fi făcut vreun testament. O fi lăsat instrucțiuni.

— Poate ar trebui să căutăm în biroul lui.

— Da. Însă nu astăzi, Alex. Hai s-o luăm pas cu pas.

Biroul lui Ian era o cameră ce se întindea pe toată lungimea casei, la ultimul etaj. Era singura mereu încuiată – Alex nu intrase acolo decât de trei sau patru ori, niciodată singur. Când era mai mic, avusese fantezii că acolo ar fi putut exista ceva bizar: o mașină a timpului sau un OZN. Dar nu era decât un birou cu o masă de lucru, câteva fișete și polițe pline cu hârtii și cărți. Documente bancare – așa îi zisese Ian. Cu toate acestea, băiatul voia să meargă acum acolo. Pentru că nu i se îngăduise niciodată.

— Polițiștii ziceau că nu purta centură.

Alex se întoarse spre Jack, care încuviință din cap.

— Da. Așa au spus.

— Ție nu ți se pare ciudat? Știi cât de precaut era. Își pune mereu centura. Nici până la colț nu mă ducea fără să mă oblighe s-o pun și eu.

Jack se gândi câteva clipe, după care înalță din umeri.

— Da, e cam ciudat, răspunse ea. Însă de bună seamă că așa a fost. De ce ar fi mințit poliția?

* * *

Ziua se scurse greu. Alex nu mersese la școală, chiar dacă, în secret, își dorise asta. Ar fi preferat să evadeze în viața normală – sunetul clopoțelului, mulțimea de chipuri familiare –, nu să stea acolo, prins în capcana casei. Însă trebuia să rămână acasă pentru vizitatorii care își făcuseră apariția de la primele ore ale dimineții.

Fuseră cinci. Un avocat care nu știa nimic despre vreun testament, dar care părea să fi fost însărcinat cu organizarea înmormântării. Un director de pompe

funebre care fusese recomandat de avocat. Un vicar – înalt, în vârstă – care se arătase dezamăgit că Alex nu părea mai tulburat. O vecină de vizavi – cum de aflase că murise cineva? Și, în sfârșit, cineva de la bancă.

— Noi, toți cei de la Royal & General, suntem profund șocați, rosti el.

Era trecut de treizeci de ani și purta un costum de poliester și o cravată de la Marks & Spencer. Avea genul de chip pe care îl uiți chiar în timp ce-l privești; se prezentase drept Crawley de la Personal.

— Însă dacă putem face ceva...

— Ce va urma? întrebă Alex pentru a doua oară în ziua respectivă.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Se va ocupa banca de tot. Acesta este jobul meu. Lasă totul în seama mea, răspunse Crawley.

Ziua trecu. Seara, Alex se jucă vreo două ore la PlayStation și se simți vag vinovat când Jack îl surprinse asupra faptului. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Mai târziu, ea îl scoase la un Burger King. Băiatul se bucură să iasă din casă, însă abia dacă-și vorbiră. Alex presupunea că Jack va fi nevoită să revină în America. Cu siguranță nu putea să rămână pentru totdeauna în Londra. Deci cine urma să aibă grijă de el? Potrivit legii, era încă prea mic să se poată descurca singur. Tot viitorul lui părea atât de incert, încât prefera să nu vorbească despre el. Prefera să nu vorbească deloc.

Pentru înmormântare, băiatul se trezi îmbrăcat într-un sacou de culoarea cărbunelui, pregătit să plece într-o mașină neagră apărută de nicăieri, înconjurat de oameni pe care nu-i întâlneau niciodată. Ian Rider fu

îngropat în cimitirul Brompton de pe Fulham Road, chiar la umbra stadionului de fotbal Chelsea, iar Alex știa unde ar fi preferat să se afle în după-amiaza aceea de miercuri. Vreo treizeci de oameni își făcuseră apariția acolo, deși abia dacă-l recunosc pe vreunul. Un mormânt fusese săpat lângă aleea ce străbătea cimitirul și, când începu ceremonia, un Rolls-Royce trase aproape, portiera din spate se deschise și coborî un bărbat. Alex îl urmări în timp ce se apropie și se opri. Deasupra, un avion care se pregătea să aterizeze pe Heathrow acoperi soarele pentru o clipă. Băiatul se înfioră. Ceva legat de această prezență nouă îi făcea pielea ca de găină.

Cu toate acestea, bărbatul avea un aspect obișnuit. Costum cenușiu, păr cenușiu, buze și ochi cenușii. Chipul îi era lipsit de expresie, iar ochii din spatele ochelarilor pătrați, cu rame gri albăstrui, erau complet goi. Poate că asta îl tulburase pe Alex. Indiferent cine era străinul, părea să aibă mai puțină viață în el decât oricare altul aflat în cimitir. Deasupra ori sub pământ.

Cineva îl bătu pe Alex pe umăr; când se răsuci, văzu că domnul Crawley se apleca spre el.

— Acela e domnul Blunt, președintele băncii, șopti managerul de la Personal.

Privirea băiatului trecu pe lângă Blunt și se opri la Rolls-Royce. Împreună cu președintele mai veniseră doi bărbați, unul dintre ei fiind șoferul. Aceștia purtau costume identice și ochelari de soare, deși nu era o zi deosebit de luminoasă. Amândoi urmăreau înmormântarea cu aceleași expresii sumbre. Alex se uită de la ei la Blunt, pe urmă la ceilalți participanți la înmormântare. Oare chiar îl cunoscuseră pe Ian Rider? Cum se face că

nu-l mai întâlnește pe niciunul până acum? Și de ce i se părea atât de greu de crezut că vreunul dintre ei lucra într-adevăr la bancă?

— ...un om bun, un patriot. Îi vom simți lipsa.

Vicarul își terminase cuvântarea. Lui Alex i se păru ciudată alegerea cuvintelor. Patriot? Asta însemna că-și iubea țara. Însă, din ce știa el, Ian Rider își petrecea foarte puțin timp în Anglia. Cu siguranță, nu fusese genul care să se împăuneze cu patriotismul său. Aruncă o privire în jur, sperând s-o zărească pe Jack, dar observă în schimb că Blunt se apropia de el, pășind cu grijă în jurul mormântului.

— Tu trebuie să fii Alex.

Președintele băncii era doar puțin mai înalt decât el. De aproape, pielea îi părea ciudat de ireală. Ai fi putut crede că era din plastic.

— Mă numesc Alan Blunt, continuă individul. Unchiul tău vorbea adesea despre tine.

— Ciudat! El nu v-a pomenit niciodată, replică Alex. Buzele cenușii tresăriră scurt.

— Îi vom simți lipsa. A fost un om bun.

— La ce era bun? întrebă Alex. Nu vorbea niciodată despre munca lui.

Dintr-odată, Crawley apăru lângă ei.

— Unchiul tău era managerul financiar din străinătate, Alex, zise el. El răspundea de sucursalele noastre străine. Trebuie să fi știut și tu asta.

— Știi că el călătorea foarte mult. Și mai știi și că era foarte grijuliu. Cu lucruri de tipul centurii de siguranță.

— Din păcate, n-a fost suficient de grijuliu.

Ochii lui Blunt, măriți de lentilele groase ale ochelarelor, îi străpunseră pe ai lui și, preț de o clipă, Alex se simți ținut în loc, ca o insectă sub microscop.

— Sper să ne mai întâlnim, adăugă președintele băncii, după care își ciocăni ușor un obraz cu un singur deget cenușiu. Da...

Pe urmă se răsuci și se întoarse la mașină.

Se întâmplă când Blunt suia în Rolls-Royce. Șoferul se aplecă pentru a-i deschide portiera și sacoul îi alunecă într-o parte, dezvăluind cămașa de dedesubt. Și nu doar cămașa. Bărbatul purta un toc de piele cu un pistol automat. Alex văzu asta chiar când insul, înțelegând neglijența, se îndreptă imediat de spate și-și trase sacoul peste piept. Și Blunt remarcase. Se întoarse apoi și se uită din nou la Alex. Ceva foarte apropiat de o emoție îi străbătu chipul. După care urcă în mașină, portiera se închise și el dispăru.

O armă la o înmormântare? De ce? De ce ar fi purtat bancherii arme?

Brusc, Jack se afla alături de el.

— Hai să plecăm de-aici. Cimitirele îmi dau o stare ciudată.

— Da. Și ce ciudați și-au făcut apariția..., mormăi Alex.

Se îndepărtară în liniște și merseă acasă. Mașina care îi dusesese la înmormântare îi aștepta, însă ei preferară să meargă pe jos. După cincisprezece minute, când dădeau colțul străzii, Alex observă o dubă de mutări parcată în fața casei. Pe lateralul ei scria cu litere mari STRYKER & SON.

— Ce caută...? începu el.

În aceeași clipă, duba țâșni de-acolo, cu roțile scârțâind pe asfalt.

Alex nu zise nimic cât timp Jack descuie ușa, însă în vreme ce tânăra merse în bucătărie să pună de ceai, el aruncă o privire rapidă prin casă. O scrisoare care mai devreme se aflase pe măsuta din hol zăcea acum pe mochetă. O ușă lăsată întredeschisă era acum închisă. Detalii mărunte, totuși lui nu-i scăpă nimic. În casă fusese cineva. Era aproape convins de asta.

Dar nu fu complet sigur înainte să urce la ultimul etaj. Ușa de la birou, care fusese mereu, mereu încuiată, era acum descuiată. Alex o deschise și intră. Încăperea era goală. Ian Rider nu mai era și același lucru se întâmplase și cu totul dinăuntru. Sertarele mesei de lucru, fișetele, polițele... orice i-ar fi putut spune ceva despre cel decedat dispăruse.

— Alex...!

Jack îl striga de jos.

Băiatul mai aruncă o ultimă privire de jur împrejurul camerei interzise, întrebându-se încă o dată cine fusese cu adevărat omul care lucrase cândva aici. După care închise ușa și se întoarse la parter.

Raiul mașinilor

Cu podul Hammersmith chiar în față, Alex părăsi malul fluviului și pedală pe la semafoare și în jos pe deal, în direcția școlii Brookland. Bicicleta era o Condor Junior Roadracer, construită la comandă pentru el cu ocazia aniversării de doisprezece ani. Era pentru adolescenți, cu un cadru Reynolds 531 micșorat, însă roțile aveau mărime normală, astfel că putea merge cu viteză maximă fără să întâmpine aproape nici cea mai mică rezistență. Ocoli iute un Mini și intră pe porțile școlii. Știa că o să-i pară rău după ea când va mai crește. În ultimii doi ani, aproape că făcuse parte din el.

O încuie cu două lacăte în adăpost și merse în curte. Brookland era o clădire nouă din cărămidă roșiatică și sticlă, modernă și urâtă. Alex ar fi putut merge la oricare dintre școlile private pretențioase din cartierul Chelsea, totuși Ian Rider hotărâse să-l trimită aici, spunându-i că va reprezenta o provocare mai mare.

Prima oră era matematica. Când Alex intră în clasă, profesorul, domnul Donovan, mâzgălea deja pe tablă începutul unei ecuații complicate. Era cald înăuntru; lumina soarelui se strecura prin ferestrele din podea până în tavan, gândite de arhitecți care nu știuseră ce

fac. În vreme ce Alex se așeză în locul lui din spatele clasei, se întrebă cum avea să treacă peste această oră. Cum să se poată gândi la algebră, când atâtea întrebări i se învârteau prin minte?

Arma de la înmormântare. Felul în care se uitase Blunt la el. Duba pe care scria STRYKER & SON. Camera de lucru goală. Și cea mai importantă problemă dintre toate, singurul detaliu care refuza să dispară: centura de siguranță. Ian Rider nu purtase centură.

Ba sigur că purtase.

Ian Rider nu fusese niciodată omul care să țină predici. Întotdeauna îi spusese lui Alex că trebuie să-și ia propriile decizii, dar avusese o fixație cu centurile de siguranță. Cu cât Alex se gândea mai mult la asta, cu atât o credea mai puțin. O coliziune la un sens giratoriu. Dintr-odată, își dori să vadă mașina. Măcar caroseria distrusă l-ar fi ajutat să accepte că accidentul chiar se petrecuse cu adevărat, că Ian Rider chiar murise din cauza lui.

— Alex?

Băiatul ridică privirea și-și dădu seama că toți se uitau la el. Domnul Donovan tocmai îl întrebuse ceva. Aruncă iute o privire la tablă, evaluând numerele.

— Da, domnule, răspunse el, x este egal cu șapte și y cu cincisprezece.

Profesorul oftă.

— Da, Alex, ai perfectă dreptate, însă eu ți-am cerut de fapt să deschizi fereastra.

Izbuti cumva să treacă de restul zilei cu bine. Totuși, când sună ultimul clopoțel, luase deja o hotărâre. În vreme ce restul elevilor dădeau năvală afară, el porni către secretariat și împrumută o carte de telefoane a zonei.

— Ce anume cauți? îl întrebă secretara.

Jane Bedfordshire era o tânără de vreo douăzeci și ceva de ani, care îl simpatizase dintotdeauna pe Alex.

— Cimitire de mașini... Dacă o mașină are un accident în apropiere de Old Street, cu siguranță va fi dusă undeva în apropiere, nu-i așa?

Alex începu să răsfoiască paginile.

— Presupun că da.

— Uite...

Băiatul găsi cimitirele de mașini în lista cu „Dezmembrări auto“, însă pe cele patru pagini figurau câteva zeci de astfel de locuri.

— E pentru un proiect la școală? întrebă secretara, care știa că el își pierduse o rudă, dar nu și cum anume.

— Ceva de genul...

Alex citea adresele, însă acestea nu-i spuneau nimic.

— Locul ăsta e destul de aproape de Old Street, îi arată domnișoara Bedfordshire spre colțul paginii.

— Așteptați!

Alex trase volumul spre el și se uită la caseta de sub cea aleasă de secretară:

J.B. Stryker

Raiul mașinilor...

J.B. Stryker, Dezmembrări auto

Lambeth Walk, LONDRA

Tel.: 020 7123 5392

...sunați-ne astăzi!

— Asta e în Vauxhall, spuse domnișoara Bedfordshire. Nu chiar departe de aici.

— Știu.

Dar Alex recunoscuse numele. J.B. Stryker. Se gândi la duba pe care o văzuse în fața casei în ziua înmormântării. STRYKER & SON. Sigur, era posibil să fie doar o coincidență, însă tot putea fi un punct de plecare. Închise volumul.

— Ne mai vedem, domnișoară Bedfordshire!

— Ai grijă la drum!

Secretara îl urmări pe Alex plecând și se întrebă de ce spusese așa ceva. Poate că de vină erau ochii lui. Întunecați și serioși, cu ceva periculos în ei. Apoi sună telefonul și ea uită cu totul de băiat în timp ce se întorcea la treabă.

* * *

Lotul lui J.B. Stryker era un teren pustiu pătrat în spatele șinelor de tren ce plecau din gara Waterloo. Zona era împrejmuțată cu un zid înalt de cărămidă, al cărui vârf era acoperit cu cioburi de sticlă și sârmă ghimpată. Poarta din lemn era deschisă, iar de pe partea cealaltă a străzii Alex vedea o gheretă cu geam și, dincolo de ea, stive instabile de mașini distruse. Tot ce avuseseră valoros fusese deja demontat și mai rămăseseră doar caroseriile ruginite, trântite una peste cealaltă și așteptând să fie servite presei de balotat.

În gheretă, un paznic citea *The Sun*. O macara tuși în depărtare și se trezi la viață, după care se năpusti în jos către un Ford Mondeo avariat și ghearele ei de metal pătrunseră prin geamurile vehiculului ca să-l ridice din loc. Un telefon sună în gheretă și paznicul se răsuci ca să răspundă. Doar de atât avusese nevoie Alex. Alergând pe lângă bicicletă, țâșni pe poartă.